

Luin tämän kirjan

Irmeli Sandman-Lilius: "Simpans hav och hamnar"

■ Merimies on aina merimies. Tämä käy ilmi viimeistään silloin kun lukee Irmelin Sandman-Liliuksen hiljattain ilmestynyttä kirjaa "Simpans hav och hamnar".

Se on kertomus hänen vanhan koulukaverinsa, Harry "Simpan" Siveniuksen värikkäistä vaiheista maailman merillä sekä satamissa.

Englannin Liverpooliin avioliiton kautta elämänsä loppuvaiheiksi asumaan päätenyt Simpan kertoi tarinansa Irmelinin ja tämän sisaren vieraillessa Liverpoolissa kesällä 2002. Vierailu tapahtui Simpanin kutsusta koska tämä halusi tehdä eräänlaisen testamentin, eli kertoa tarinansa jälkipolville.

Simpan joutui jo silloin käyttämään apunaan hengityskonetta, mutta jos kirjasta voi jotain päätellä niin juttu on luistanut kunnan merimiehen tapaan.

Kirjan takakannessa kerrotaankin tyhjentyvästi se misät on ksyse:

"Simpans hav och hamnar kulkee Simpanin merimiesaikojen sekä hänen olonsa viimeisen sataman. Vaimonsa Doriksen hoviissa, välillä".

Kirjaa sävyttävät myös Irmelin Sandman-Liliuksen piirrokselliset Simpanin vaiheista maailman merillä. Nämä ovatkin juuri niitä kohtia joissa mielikuvitukselle on annettu sijaa. Muuten kirjailija mainitsee yrittäneensä pysyä mahdollisimman tarkasti Simpanin omassa kertomuksessa ja yrittäneensä välittää lukijalle jopa tämän oman puhetyylin.

Tarina kulkeekin lähes kaikilla maailman mantereilla. Tarinassa vilahtelevat niin Euroopan, Afrikan kuin Aasiankin satamat. Tarina ei kuitenkaan sinänsä ole mikään matkakuvauksen vaan pääpaino on nimenomaan

Simpanin omassa tekemisissä. Välillä menee hyvin, välillä taas ollaan sananmukaisesti pohjalla jossain maailmalla rahattomana. Tai harjoitetaan myttyyn mennyttä yritystoimintaakin petollisten liikekumppanien kanssa.

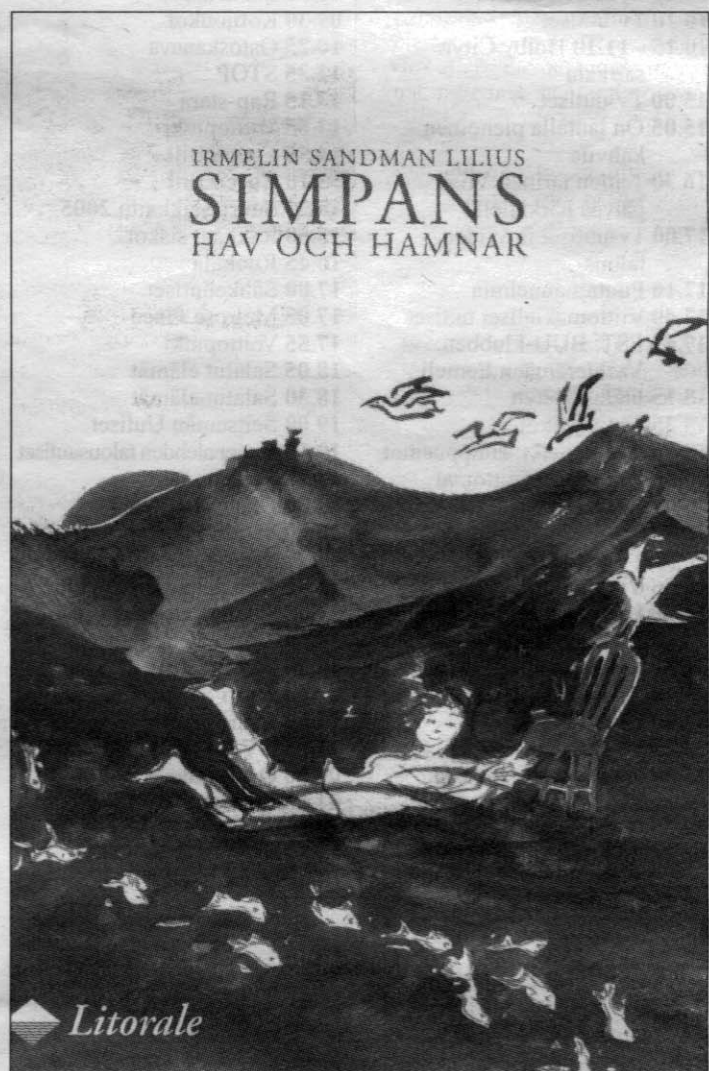
- Simpaniin elämäntarina on kuvaus kadonneesta merimies-elämästä kovassa maailmassa, joka lopulta uuvuttaa hänet, Vastoinkäymisistä ja sairauksista huolimatta hän tyytyväinen elämänsä ja lopettaa tarinansa sanoilla "Hieno elämä, näetkös, olen elänyt hienon elämän", kirjan takakannessa kerrotaan.

Koska kyse on Simpanin omasta tarinasta, on luonnollista että tiettyjä ristiriitaisuuksiakin on ja tämän myös kirjailija itsekin myöntää. Ja myös kysymyksiä joihin ei vastausta tule jää jäljelle. Ja selvästi Simpan haluaa itsekin hypätä joitakin kohtia yli. Mutta tarina kuitenkin kulkee ja elää.

Kuten edellä todettiin Simpanin tarina on kunnianosoitus kaikille vanhoille merikarhuille, Simpanin kulkee monissa laivoissa ja tapaa hyvine erilaisia ihmisiä. Monasti myös itse kapteenit ovat itse aikamoisia persoonallisuuksia.

- Englantilaiset keuhuvat omia merimiehiään ja norjalaiset omiaan. Mutta parhaita merimiehiä joita olen itse tavannut ovat olleet "Cape coloured", Simpan toteaa. Tällä hän tarkoittaa eteläafrikkalaisia värikkäitä merimiehiä.

Simpanin tarinan ohella kirja on myös kuvaus monille suomalaisellekin ehkä vain jalkapallosta tutustua Liverpoolista. Sisärukket tekevät kaupungissa kulkemistaan omia havaintojana tästä satamakaupungista, joka suomalaisin silmin näyttää joskus hyvin nuhjuiselta ja jopa takapajui-

Tervetuloa mukaan matkalle maailman satamiin vanhan merimiehen mukana!

selta, mutta on kuitenkin omalla tavallaan viehättävä.

- Odotimme satamakaupunkiin tullessamme näkevämme merta, mutta täällä onkin vain jokea, jonka rannat ovat suljettuina yleiseltä kulta, Irmelin Sandman-Lilius kertoo yhdestä

havainnostaan Liverpoolista, Joki on tietenkin Mersey, monista yhteyksistä kuuluisa.

Simpan kuoli pian tarinan kertomisen jälkeen, mutta kuten hän itse halusi, tarina jäi elämään tämän kirjan myötä.

- RL